

[Frode Jakobsen.]

drives så vidt, at den bliver til det, som det var meningen med den: at forhindre en verdenskrig. Problemet er ikke de 5 permanente medlemmer, men de 6 ikke-permanente medlemmer. I 1946 blev der truffet en aftale om fordelingen af de 6 pladser. Den aftale er vel ikke jura, men den er ikke let at røre ved; det kan ikke ske uden protester. Samtidig er FN vokset. Der var vist 54 stater, dengang den aftale blev truffet; nu er der 111. De nye nationer er i høj grad på vagt over for at blive trådt over tærerne. Det er kun naturligt med den fortid, de har været igennem, og selvfølgelig er de også opmærksom på, at de ikke har nogen rimelig chance for at blive valgt til sikkerhedsrådet, som det er nu; den traditionelle fordeling er en hindring. I den situation er det lettere at oprette nogle flere pladser og dele ud af dem, end det er at berøve de gamle grupper deres pladser.

Da det har lange udsigter med en gennemgribende ændring af FN's pagt, har man taget denne detalje, udvidelsen af sikkerhedsrådet, ud af helheden. Der er måske ikke nogen egentlig grund til et større sikkerhedsråd. I generalforsamlingens resolution tales der om, at ændringen skulle gøre sikkerhedsrådet mere effektivt. Jeg er ikke sikker på, at „effektivt“ er det rigtige ord; det ord, jeg ville bruge, er, at forslaget er rimeligt. Det er helt rimeligt med den fordeling, som giver Asien og Afrika tilsammen 6 af sikkerhedsrådets tilsammen 15 pladser. Hidtil har de to verdensdele tilsammen haft 2 eller 3 af 11.

På samme måde foreslås medlemstallet i ECOSOC øget fra 18 til 27 og med den samme begrundelse. Her har der været den samme skævhed. Jeg ved godt, at der undertiden har lydt røster om, at det var rimeligt i ECOSOC, hvor det bl. a. drejer sig om hjælp til de underudviklede lande, om de ydende var stærkere repræsenteret end de nydende. Jeg mener, det er en forkert indstilling, som ville virke krænkende.

Disse ændringer i FN's charter, som nu foreslås, gælder ikke, før de er blevet ratificeret af $\frac{2}{3}$ af FN's medlemsstater, deriblandt alle sikkerhedsrådets permanente medlemmer. Ikke ét af de permanente medlemmer har stemt for disse ændringer —

bortset fra Formosa-Kina, som vi mener med urette sidder på Kinas plads. To af de permanente, Sovjetunionen og Frankrig, er gået direkte imod. Jeg tror derfor, det vil være af stor interesse for folketinget, før vi vedtager denne beslutning, om den højtærede udenrigsminister ville være i stand til at give os i hvert fald et begrundet håb om, at England og USA, som har undladt at stemme, og at Sovjetunionen og Frankrig, som har stemt imod, alligevel vil ratificere; ellers er det hele jo spildt.

Danmark bør naturligvis under alle omstændigheder ratificere. Vi har stemt for resolutionen i De Forenede Nationer, det er en retfærdighedshandling over for de nye nationer, og derfor skal jeg anbefale forslaget til folketingsbeslutning til hurtig vedtagelse, så vi, forhåbentlig allerede når FN nu snart samles, kan meddele Danmarks ratifikation.

Per Møller: Spørgsmålet om dansk godkendelse af disse ændringer i FN-pagten kan kun besvares med et ja eller et nej. Det vil ofte være lidt snævert kun at have valget mellem disse to muligheder for et svar, men i dette tilfælde tror jeg det vil falde ganske enkelt og naturligt at give svaret ja. Jeg tror, at disse ændringer, der nu foreslås og søges gennemført, vil bidrage til en styrkelse af FN-organisationen, og jeg tror også, man må betragte dem som en nødvendig retfærdighedshandling.

Det er for øjeblikket sådan med de kun 11 medlemmer i sikkerhedsrådet, at de 6 pladser besættes på skift af de magter, der ikke har fået anerkendelse som stormagter. Normalt vælges et medlem for 2 år ad gangen, og det vil sige, at der hvert år skal vælges 3 medlemmer til disse ikke-permanente pladser i sikkerhedsrådet. Men da der er i hvert fald 108 medlemmer, der skal dele disse 6 pladser på skift, betyder det, at mange af FN's medlemmer må se i øjnene, at de skal vente i 35-40 år, før de får plads i sikkerhedsrådet, og det siger sig selv, at sådanne udsigter stiller lidt urimelige krav til de pågældende landes tålmodighed. Nu siger man jo, at tålmodighed er en dyd, men man skal nok alligevel være lidt varsom med at stille alt for besværende krav til andres dyd. Det skulle jo nødigt ende med, at man i FN en dag fik hørt ei-